

ΠΑΝΔΩΡΑ.

1 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ, 1855.

ΤΟΜΟΣ ΣΤ'.

ΦΥΛΛ. 133.

ΤΑ ΠΕΡΙΛΗΠΤΑ.

(Συνέχεια. "Ιδε φυλλάδ. ΡΑΒ")

— ο —

Ὁ ἡγεμὼν περιέρχεται μετ' ἀσυνήθους ζωηρότητος τὸν θάλαμον του, ἐνῶ ὁ μὲν Φρεδερίκος ὀρθὸς ἐπερίμενε νὰ ὁμιλήσῃ, ὁ δὲ γραμματεὺς ἵστατο κρατῶν ἔγγραφα.

— Ἀπίστευτον! ἀπίστευτον! ἐμβύριζεν ὁ ἡγεμὼν. Νὰ μᾶς ἐγέλασε, νὰ μᾶς ἐπρόδωκε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον! . . . Καὶ ἐγὼ νὰ ἀναβέτω πᾶσαν ἐμπιστοσύνην εἰς τὸν ἄνθρωπον ἐλεῖγον! . . . λοιπὸν, λουπαστέιν, αὐτὴ εἶναι ἡ δικογραφία;

— Εἶναι ἀντίγραφον ἐπικυρωμένον ἀπὸ τὰ παρλαμέκτορ τῶν Παρισίων. Κατεδικάσθη εἰς δεκαετὴ δεσμὰ, ἐκπτωσιν ἀπὸ τὸν βαθμὸν του, στιγματίσιν.

— Θεέ μου! Θεέ μου! . . . καὶ διὰ τί ὅλα αὐτά; διὰ κλοπὴν καὶ κιβδηλοποιίαν! . . . ἀπίστευτον! ἀπίστευτον! Ὁ Γροσσέστειν μὲ τὸν εἶχε δώσει πῶς τὸν ἡγνέει; λοιπὸν εἶμαι περιστοιχισμένος ἀπὸ ἀναξίους, ἀπατεῶνας, κακούργους; . . . Εἰς ποῖον νὰ ἐμπιστευθῶ, Θεέ μου!

Καὶ ταῦτα λέγων ἐξηκολούθει διατρέχων τὸν θάλαμον του· ἐπειτα δὲ σταθεὶς,

— Καὶ σὺ, εἶπε, Κ. βαρόνε, ποῦ ἦρες τὰ ἔγγραφα αὐτά; Ἐπὶ τίνι σκοπῷ τὰ ἐπρομηθεύθης; καὶ διὰ τί δὲν μὲ τὰ ἐδείξες προτῆτερα, ἀφοῦ, ὡς φαίνεται ἀπὸ τὴν χρονολογίαν τῆς ἐκδόσεως, εἶναι παλαιά; Πῶς μὲ ἄφητες νὰ μὲ δολιεύεται τοιοῦτος ἄνθρωπος;

— Ὑψηλότητα, ἀπεκρίθη εὐσεβῶς ὁ Φρεδερίκος, εἶναι ὀλίγος καιρὸς ἀφοῦ διατελῶ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν σας· ἦτον δυνατὸν προτῆτερα εἰς ἐμὲ, νέον ἄγνωστον, νὰ σᾶς πλησιάσω διὰ τοιαύτην σημαντικωτάτην κατηγορίαν; ἢ μήπως ἤξευρα ὅτι ὁ ἄνθρωπος τῆς ἐμπιστοσύνης σας ἦτον κεῖνος ὁ Λουδόλφος ὁ ὁποῖος. . . Ἄ, Ὑψηλότητα! ἤμπόρουν νὰ τὸν ὑποπτευθῶ πρὶν τὸν ἰδῶ; Ἐλπίζω δὲ ὅτι θὰ μὲ ἀποδώσετε δικαιοσύνην ὁμολογούντες ὅτι μόλις τὸν ἶδα καὶ δὲν ἐπερίμενα στιγμὴν, κινδυνεύσας μάλιστα νὰ στερηθῶ καὶ ὅτι ἔχω προφιλέστατον εἰς τὸν κόσμον, τὴν πολύτιμον φιλοκαγαθίαν τῆς ὑποίας μ' ἐδῶκατε δείγματα. . . ἐρράπισα τὸν ἀπατεῶνα, καὶ ἔσχισα τὸ κάλυμμά του.

— Ὁ δὲ ἡγεμὼν ἐσιώπα.

— Ἀληθινά, κύριε, εἶπεν ἐπὶ τέλους, καὶ τόσῳ μάλιστα ἀληθινὰ ὅσον ἐσκόπευα νὰ σὲ ἐπιπλήξω... Τὸ σκάνδαλον δὲν εἶναι μικρὸν, καὶ... ἀλλὰ δὲν ὁμιλῶ πλέον τίποτε. Μὲ ἀπέδωκες, κύριε, πραγματικὴν ὑπηρεσίαν...

Καὶ ἐπαναλαβὼν τὴν περίπατόν του, ἐστάθη μετ' ὀλίγον ἐκ νέου, καὶ εἶπεν·

— Ἔσο δὲ βεβαίως, Κ. βαρόνε, ὅτι δὲν θὰ τὴν λησμονήσω ποτέ. Καὶ ἔμαθα καὶ ἶδα μὲ πόσον ζῆλον ἐκπληροῖς τὰ χρέη σου, καὶ μὲ πόσῃν ἀξιοσημείωτον εὐφροσύνην ἐνόησας τὸν ἀληθινὸν αὐτῶν χαρακτῆρα. Ἡ ὑπηρεσία σου αὕτη ἀποδεικνύει πόσον μὲ εἶσαι ἀρωσιωμένος, καὶ ἂν παρασυρόμενος ἀπὸ τὴν νεότητά σου πρεφάρῃς, δὲν σὲ μέμφομαι... Μὲ ἐφάνη· χρήσιμος, καὶ οἱ ὠφελοῦντές με δὲν μ' εὐρίσκουν ἀχαριστον. Ὑγίαινετε, κύριε! θὰ σὲ μὴνύσω ὅταν σὲ χρειασθῶ.

Καὶ ἔτεινε πρὸς τὸν Φρεδερίκον τὴν χεῖρα· οὗτος δὲ γονυπετήτας ἡσπάσθη εὐσεβῶς αὐτήν, καὶ μετὰ ταῦτα ἀνεχώρησε.

Κατέβαινε δὲ τὴν μικρὰν κλίμακα τὴν φέρουσιν εἰς τὴν μυστικὴν θύραν τοῦ κοιτῶνος εἰς ὃν εἶχεν εἰσελθεῖν, ὅτε μικρὸς ὑπηρέτης ὅστις τὸν ἐπερίμενε, πλησιάσας αὐτὸν εἶπε·

— Κ. βαρόνε! εἰσθε προσκεκλημένος νὰ περιδιαβάσετε ἀπόψε μόνος περὶ τὴν ἐννάτην εἰς τὸν κήπον.

— Προσκεκλημένος; καὶ ἀπὸ ποῖον;

— Ἀπὸ μίαν κυρίαν ἣ ἡ οποία ἐπιθυμεῖ νὰ σᾶς ὁμιλήσῃ.

— Τὸ ὄνομά της;

— Δὲν ἔχω νὰ τὸ εἰπῶ.

— Καλὰ! ἐρχομαι ἂν τὸ ἐνθυμηθῶ.

Καὶ κατέβη, ἀναπολῶν ὅτι τὴν πρόσκλησιν θὰ ἐστείλῃ πρὸς αὐτὴν ἡ Κ. Ζέφτ καταπληχθεῖσα ἀπὸ τὴν πτώσιν τοῦ Λουδολφου. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἐδίσταζεν ἂν ἔπρεπε νὰ τὴν δεχθῇ, ἐνθυμούμενος τὰς συστάσεις τοῦ ἀγνώστου φίλου του, καὶ φοβούμενος ἐνέδραν· ἀλλ' ἔπειτα ἀπεράσισε νὰ ὑπάγῃ ἐνοπλος καὶ συνωδευμένος ὑπὸ τοῦ Λοδοβίκου καὶ δύο ἄλλων συμμαθητῶν. Τοὺς εἰδοποίητε λοιπὸν ἀμέσως προσκαλέσας αὐτοὺς εἰς τὸ γεῦμα, καὶ ἐλθὼν εἰς τὸ κατὰ-λυμὰ του εὔρε τὸ ἐξῆς ἐπιστόλιον·

« Εὐγε, Φρεδερίκε. Εἶσαι ἄξιος παντὸς ἐπαίνου.

» Μίαν μόνην συμβουλὴν σὲ δίδω· νὰ μὴ λησμονῇς τὸν κόμητα Ρόξενάιμ· ἡ ἀληθὴ σου εὐτυχία κεῖται παρ' αὐτῷ. Σὲ συμβουλεύω νὰ τὸν ἐμπιστευθῇς τὰ διατρέχοντα καὶ τὰς προσπάθειάς της Ἀμαλίας ἐπιθυμούσης νὰ συνδέσῃ φιλίαν μετὰ σοῦ· διότι ἐνδέχεται νὰ τὸ μάθῃ ἄλλοθεν καὶ τότε ἡ σιωπὴ σου, καθὼς ἐρμηνευμένη, θὰ σὲ βλάψῃ σημαντικὰ· στεροῦσά σε τὴν συμπάθειαν καὶ αὐτοῦ καὶ τῆς Κωνσταντίας. Ὁμίλησέ τον περὶ ὅλων ἐλευθέρως· ἀλλ' ὅχι καὶ περὶ ἐμοῦ, καὶ ζήτησε τὴν συμβουλὴν του, διότι εἶναι φρόνιμος ἄνθρωπος.

» Μὴ λησμονῇς τὰς περὶ Ἀμαλίας ὁδηγίας μου. Ἐνθυμῶ ὅτι ἔχεις ἀντικρὺ σου γυναῖκα... δηλαδή ὃν εἰκοσάκις ἐπιτηδειότερον, εὐλογιστώτερον

καὶ κινδυνωδέστερον ὅλων τῶν Λουδολφῶν καὶ ὅλων τῶν Γρονσεστῆν συνάμα.

» Ὁ φίλος σου M. C. R. »

Ὁ Φρεδερίκος ἤκουσε τὴν συμβουλὴν, καὶ ἔδραμεν ἀμέσως εἰς τὸν οἰκίαν τοῦ κόμητος. Μόλις δὲ τὸν ἶδεν οὗτος καὶ ἀνασηκωθείς·

— ὦ! καλῶς ὥρισε, εἶπεν, ἄνθρωπε τῶν σημείων καὶ τῶν τεράτων! Εὐγε σου! ἄνω κάτω ἔφερες τὸν κόσμον, καὶ ὅλοι ὁμιλοῦν διὰ σέ... Εἶναι ἀληθὲς ἐν τοσούτῳ ὅτι δὲν σὲ βλέπομεν πλέον.

— Βεβαίως ἐπιθυμῶ τὸ ἐναντίον, ἀλλά...

— Ναί, ναί, τὰ μεγαλεῖα, ἡ δόξα ἡ ἀλλή... τὸ ἐννοῶ κάλλιστα Ἡ Κωνσταντία προσθέτει μάλιστα εἰς αὐτὰ καὶ τὴν Κ. Ἀμαλίαν.

— ὦ κυρία! ἐλπίζω ὅτι οὔτε εἶπετε, οὔτε ἐσυλλογίσθητε τοιοῦτο πρᾶγμα.

— Καὶ διὰ τί, κύριε;

— Πῶς διὰ τί; ἐπανελάθειν ὅπως ἐκθαμβος ὁ Φρεδερίκος· διότι θὰ ἦτο πολλὰ γελοῖον καὶ δι' ἐμὲ καὶ δι' αὐτήν, ἡ ὁποία ἔχει μὲν τὴν πρέπουσαν ἡλικίαν διὰ νὰ εἶναι μήτηρ μου, ὅχι ὅμως καὶ τὰς ἀναγκαίας ἀρετὰς διὰ νὰ ἐλκύσῃ τὴν υἱοῦν μου ἀγάπην.

Ἡ ἀστείότης αὐτὴ ἐκίνησε τὸν γέλωτα καὶ τῆς Κωνσταντίας καὶ τοῦ πατρὸς της, καὶ τοσούτον ὥστε ἐφάνη ὅτι οἱ δύο νέοι συνδιηλλάγησαν. Καὶ ὅτε μετ' ὀλίγον ἡ Κωνσταντία ἐξῆλθε τοῦ δωματίου, ὁ Φρεδερίκος διεκοίνωσε πρὸς τὸν κόμητα τὰς προτάσεις τῆς Ἀμαλίας καὶ τὴν ἀνάγκην εἰς ἣν εὐρίσκετο, ἔνεκα τῆς δυσχεροῦς θέσεώς του, νὰ φανῇ ὅτι τὰς δέχεται ἐπὶ τινα χρόνον τοῦλάχιστον.

— Διάβολε! διάβολε! ἀνεφώνησεν ὁ κόμης. Ἀ τέκνον μου! ποῦ ἔπεσες! ὁποία καταχθόνιος βαβυλωνία! Μὲ ζητεῖς τὰς συμβουλὰς μου· καὶ ὅμως, σὲ τὸ λέγω εἰλικρινῶς, ἐπλευσεῖς ἕως τῶρα μὲ τὴν ἐπιτηδειότητα καὶ ἐπιτυχίαν, ὥστε σὲ θεωρῶ ἱκανώτερόν μου νὰ διέλθῃς διὰ τῶν σκοπέλων αὐτῶν. Ἀλλ' ἔστω, ἄκουσε. Κατὰ τὴν ιδέαν μου πρέπει νὰ δειξῇς ὅτι ἀκούεις τὰς προτάσεις τῆς Ἀμαλίας. Βίασέ την νὰ σὲ δεχθῇ εἰς τὸν θάλαμόν της εἰς τὸ παλάτιον· διὰ νὰ τὴν ἐξουσιάσῃς καὶ νὰ διασκεδάσῃς τὴν ἐναντίον σου συνωμοσίαν· πρέπει νὰ τὴν ἐνοχοποιήσῃς. Ἀφοῦ δὲ σὲ δεχθῇ ἔλα νὰ μὲ εἰδοποιήσῃς, διὰ νὰ σκεφθῶμεν περὶ τῶν περαιτέρω.

Εἰσελθούσης ἐν τοσούτῳ τῆς Κωνσταντίας, ἤλλαξαν τὴν ὁμιλίαν. Καὶ μετ' ὀλίγον ἀνεχώρησεν ὁ Φρεδερίκος διὰ νὰ ὑπάγῃ νὰ εὔρῃ τοὺς συμμαθητάς καὶ σωματοφύλακάς του, καὶ νὰ τρέξῃ εἰς τὴν συνέντευξιν.

Ὅτε δὲ ἐφθασεν εἰς τὸν κήπον, ἶδεν ὄχημα τὸ ὁποῖον, ὡς ἐγνώρισεν, ἀνῆκεν εἰς τὴν Ἀμαλίαν. Καὶ καταβάς διευθύνθη πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο, παρακαλέσας τοὺς συντρόφους του νὰ σταθῶσιν. Ἦλθε δὲ καὶ ἡ Ἀμαλία μετὰ τῆς ἀμφιπόλου της ἣτις ἐστάθη βῆματά τινα ὀπίσθεν τῆς κυρίας της.

Ὁ Φρεδερίκος, ἰδὼν τὴν Ἀμαλίαν ἐρχομένην διὰ τῶν ἀνθέων, κατελήρην ὑπὸ θαυμασμοῦ, διότι ἦτο

ἰσχυριότητα. Ἡ γὰρ τοῦ ἡθους, τὸ ἀξιοπρεπὲς τοῦ ἀναστήματος, καὶ ἡ κομψότης τῶν τρόπων της, ἀνύψουν εἰς ἄκρον τὸ κάλλος της. Ἐπειδὴ δὲ εἶχε φροντίσει νὰ καλλωπισθῇ ὅσα ἦτο δυνατόν καλῆτερον, ἡ λάμψις τῶν ὀφθαλμῶν, ἡ στιλπνότης τῆς ὄψεως, καὶ ἡ εὐρυθμία τῶν χαρακτήρων της, καθίστανον αὐτὴν μεταξὺ τοῦ σκότους, γοητευτικωτάτην. Ὁ Φρεδερίκος ἐνόησε τότε ὅλην τὴν ὀρθότητα τῶν συστάσεων τοῦ ἀγνώστου φίλου του, πείθει δὲ ὅτι ἡ Ἀμαλία ἦτο ἀντίπαλος φροδωτέρος τοῦ Λουδολφου. Τότε, ὡς πρόσθετον περίεργον, ἐπεκαλέσθη τὴν μνήμην τῆς Κωνσταντίας.

Ὅτε δὲ ἐφύλασε πλησίον τοῦ Φρεδερίκου ἱσταμένου ἀκινήτου καὶ σιωπηλοῦ, ἐστάθη δισταζούσα καὶ φοδουμένη.

— Σεῖς εἶσθε, Κ. Νέϊβεργ; ἠρώτησε μὲ φωνὴν τρέμουσαν.

— Ναί, κυρία, ἀπεκρίθη ὁ Φρεδερίκος. Σὰς ἐπερίμενα.

Ἀκούσασα τὸν ἀτάραχον καὶ στερεὸν τόνον τῆς φωνῆς τοῦ νέου, ἐπαράχθη ἡ Ἀμαλία. Καὶ διὰ τοῦτο σιωπήσασα μόλις μετ' ὀλίγον ἐπανελάβε.

— Ναί, σὰς παρακάλεσα νὰ ἔλθετε. . . Καὶ ἐγὼ ἐνῶ ἡτοιμαζόμην νὰ ἔλθω, νὰ λάβω συνέντευξιν τὴν ὁποίαν ἐπροσκάλεσα . . . ἐδίσταξα . . . ὀλίγον ἔλειψε . . . Θεέ μου! τί θὰ εἰπῆτε διὰ τὸ κίνημά μου αὐτό;

Καὶ ἐσιώπησεν ἐκ νέου. Ἦτο δὲ τόσῳ γλυκεῖα καὶ τόσῳ θρυπτικὴ ἡ φωνή της, ὥστε ὁ νέος ἐταλάντευθη, καὶ δὲν εὔρε λέξεις ν' ἀπαντήσῃ.

— Δὲν ἀμφισβάλλω, ἐξηκολούθησεν ἐκείνη ἔτι πλέον τεταραγμένη, ὅτι σὰς εἶπαν συκοφαντίας δι' ἐμέ . . . ἔχω τόσους ἐχθρούς. Καὶ πῶς νὰ μὴ ἔχω; . . . ἴσως μάλιστα παρέσυραν καὶ σὰς . . . Καὶ ὁμῶς τοσοῦτον ἐπιθυμῶ τὴν ὑπόληψιν . . . τὴν φιλίαν σας! Ἀλλὰ πῶς νὰ δικαιολογηθῶ; πῶς νὰ σὰς ἰδῶ καὶ νὰ σὰς ὁμιλήσω χωρὶς συστολὴν, χωρὶς μάρτυρας κακοδούλους ἢ ἀδιακρίτους, ἢ χωρὶς τὴν φιλέρωτα ἐκείνην φλυαρίαν ἢ ὁποῖα δὲν σημαίνει τίποτε; Ἐν μόνον μέσον εἶχα . . . καὶ σὰς εὐχαριστῶ διότι συγκατενεύσατε ἢ συγκατάθεσάς σας αὐτὴ εἶναι εὐτυχὴς οἰωνός, καὶ θὰ αἰσθάνεσθε καὶ ὁ ἴδιος πόσον μεγάλη ἦτον ἡ ἐπιθυμία μου, ἀφοῦ ἐτόλμησα πρώτη νὰ σὰς μηνύσω.

Βεβαίως ὁ Φρεδερίκος ἐκλονήθη. Ἡ ἁρμονία τῶν γλυκερῶν τούτων λόγων, καὶ τὰ φλογερὰ βλέμματά της κατεμάγεον τὰς αἰσθήσεις του. Διὸ ὀπισθοχωρήσας ὀλίγον ἠγωνίσθη νὰ ἀναλάβῃ μικράν τινα ἀταραξίαν.

— Πῶς; ἐπανελάβε ἐκείνη, δὲν μὲ ἀποκρίνεσθε;

— Διότι δὲν ἔχω τί ν' ἀποκριθῶ, Ἀμαλία! Νομίζω ὅτι ἀπατάσθε· ὅσα μὲ εἶπατε εἶναι μάταια.

— Μάταια! δὲν σὰς ἐννοῶ.

— Θὰ προσπαθῶ νὰ μ' ἐννοήσετε, ἀπεκρίθη ἐντόνως ὁ Φρεδερίκος λαβὼν τὴν χειρὰ της. Ἐνόμιζα ὅτι μ' ἐγνωρίζετε καλῆτερα . . . ἢ μάλλον ὅτι ἐφέρθη ἕως τώρα εἰς τρόπον ὥστε νὰ γνωρισθῶ κα-

λῆτερα. Ἀς μὴ χάνωμεν τὸν πολυτιμὸν μας καιρὸν, Ἀμαλία! τί ζητεῖτε;

Ὁ σταθερὸς καὶ ἀκλόνητος τόνος τῆς φωνῆς του, καὶ τὸ ἐξὺ βλέμμα του συνετάραξαν τὴν Κ. Ζέφτ, οὕτως ὥστε ἀνέκραξε περίφοβος καὶ ζητοῦσα νὰ σύρῃ τὴν χειρὰ της.

— Φρεδερίκε!

— Ναί, ἀπεκρίθη οὗτος, ἐγὼ εἶμαι ὁ Φρεδερίκος καὶ σεῖς ἡ Ἀμαλία. Ἐπειτα. . . ἤξεύρω πρὸς ποῖον ὁμιλῶ καὶ τί θέλω! ἤξεύρετε τί δύναμαι . . . καὶ τί ἡμπορῶ νὰ θελήσω!

— Ὅχι, ὅχι! ἀπεκρίθη ἐκείνη· δὲν τὸ ἤξεύρω! καὶ . . .

— Νὰ σὰς εἰπῶ λοιπόν! ἐπανελάβε ἐντόνως ὁ νέος. ἤξεύρετε πῶς μετεχειρίσθη τὸν Λουδολφον;

— Ναί! . . .

— Νομίζετε ὅτι ἀφοῦ κατεσύντριψα τὸν ἀντίπαλον τοῦτον, δὲν δύναμαι τίποτε ἄλλο;

— Πῶς! Φρεδερίκε! . . . Φρεδερίκε! . . . Βεβαίως δὲν θὰ ἐδύνασο . . . δὲν βλέπω. . .

— Ἀρκετά! εἶπε περιπτυχθεὶς αὐτὴν καὶ παρυσιάσας τὸ χρυσοῦν δακτύλιον τὸ ὁποῖον εἶχε δώσει πρὸς αὐτὸν ὁ ἀγνώστος, τὸ γνωρίζεις; ἠρώτησεν.

— Ἀ! ἀνέκραξε, μετὰ τρόμου ἡ Ἀμαλία. Φρεδερίκε! Φρεδερίκε! Ποῦ τὸ κῆρυξ; . . . πῶς; . . . σύ; . . .

— Φθάνει. Τώρα, Ἀμαλία, ἤξεύρεις τί δύναμαι, καὶ ἐννοεῖς τί θέλω.

— Ὁ Θεέ μου! ἀνεφώνησεν ἔξω φρενῶν ἐκείνη, τί ἤξεύρω; τί νὰ συλλογισθῶ; . . . Εἶμαι. . . Ὁ Φρεδερίκε! τί ἄνθρωπος εἶσαι;

— Ἀδιάφορον! πλὴν ἄκουσέ με καλὰ, Ἀμαλία. Θέλω νὰ παραδοθῇς εἰς ἐμέ, νὰ μὴ ἔχῃς ἄλλην θέλησιν παρὰ τὴν ἐδικήν μου! Θέλω νὰ μὲ ὑπακούῃς τυφλὰ, ἢ θὰ σὲ καταστρέψω διὰ παντός.

— Φρεδερίκε!

— Μὴ τεχνάσματα καὶ πονηρίας. Δὲν εἶμαι ἐξ ἐκείνων οἵτινες ἀπατῶνται, δισταζοῦν ἢ ὀπισθοδρομοῦν. Θέλω ἐνέχυρον τὸ ὁποῖον νὰ μ' ἐγγυᾶται διὰ παντός διὰ τὴν ὑποταγὴν, τὴν διάκρισιν, καὶ τὴν ἀφυσίωσίν σου. . . Ἀμαλία! θὰ ὑπογράψωμεν τὴν περὶ συμμαχίας συνθήκην μας εἰς αὐτὸ τὸ δωμάτιόν σου, ἐντὸς τοῦ παλατίου. Δός με τὸ κλειδίον τὸ ὁποῖον εἶχεν ὁ Λουδολφος.

— Φρεδερίκε! λυπήτου με· στοχάσου. . .

— Τίποτε! ἐπανελάβε ἐντονώτερον ὁ νέος. Ἀ! ἤλθε ἐδῶ νὰ μ' ἀπατήσης, ἔ; νὰ κάμῃς συνθήκην πρὸς ὄφελός σου, καὶ νὰ μὲ παραδώσης δεμένον χειροπόδαρον εἰς τοὺς συνενόχους σου; ἀλλ' ὅχι, ὅχι! Καὶ ἐδῶ, καὶ παντοῦ ἔχω καὶ θὰ ἔχω τὴν ἰσχύν καὶ τὴν ἀπόλυτον ἐξουσίαν! Ἐδῶ ἐγὼ προστάζω· δὲν συμβιβάζομαι. Ζητῶ νὰ μὲ δεχθῇς εἰς τὸν κοιτῶνά σου τὰ μεσάνυχτα . . . καὶ τὸ κλειδίον τοῦ Λουδολφου.

Ἡ Ἀμαλία ἐστάθη ἐπὶ μικρὸν ὡς ἀπολιθωμένη.

— Τὸ κλειδίον! ἐπανελάβε ὁ Φρεδερίκος τὸ θέλω. Τὸ ἐπιτακτικὸν ὕψος τοῦ νέου καὶ ἡ φλογερὰ καὶ

ἐμπαθὲς ἐκφρασις τῶν βλεμμάτων του ἐθριάμβευσαν ἐπὶ τέλους.

— Φρεδερίκε! ἀνέκραξεν ἡ Ἀμαλία, γενναῖε καὶ τολμηρὲ Φρεδερίκε μου! Πόσον εἶσαι ὠραίος! . . . Ἴδου τὸ κλειδίον.

— Καὶ πότε;

— Ὅταν θέλῃς.

— Ὁ ἡγεμὼν θὰ ὑπάγῃ αὐριον εἰς τὸ κυνήγιον· θὰ ἔλθω εἰς τὸν κοιτῶνά σου τὰ μεσάνυκτα.

— Καὶ ἂν μ' ἐπάρῃ μαζὶ του;

— Ἀρρώστησε.

— Ἀλλὰ . . .

— Τὸ θέλω!

— Εἶσαι τύραννος! εἶπεν ὡσεὶ παραφρονοῦσα· ἀλλὰ σὲ τὰ συγχωρῶ ὅλα. Καὶ τὸν ἐνηγκαλίσθη· αὐτὸς δὲ ἀποσυρθεὶς μετὰ ζωηρότητος εἶπεν·

— Αὐριον! τὰ μεσάνυκτα.

Καὶ ἀνεχώρησε ταχέως, ἐνῶ ἡ Κ. Ζέρτ διευδύνθη εἰς τὴν ἄμαξάν της.

— Ὡ! ὦ! ἀνέκραξεν ὁ Λοδοβίκος γελῶν, ὅτε ὁ Φρεδερίκος ἦλθε πρὸς τοὺς συντρόφους του· τῶρα γνωρίζομεν τὸν παλαιὸν φίλον τῆς οἰκογενείας· εἶναι γέρον. . . τὸν ἴδαμεν ἐκβαίνοντα ἀπὸ τὴν μέτην τῶν δένδρων καὶ ἀναβαίνοντα εἰς τὸ ὄχημά του. . . Τί θὰ εἰπῇ νὰ εἶναι τις εὐμορφος!

Ὁ δὲ Φρεδερίκος ἐσιώπα καὶ ἦτο τεταραγμένος.

— Συμπάθειον! φίλοι μου· ὑπάγω εἰς τοῦ κόμητος Ρόζενάιν.

(Ἔπεται συνέχεια.)

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ

ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΗΣ ΚΑΡΥΣΤΟΥ,

Κατὰ τὰ ἔτη 1205—1470.

Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ. Ὑπὸ Ἀ. Ρ. Ρ.

(Συνέχεια. Ἰδε φυλλάδ. ΡΑΒ'.)

— 0 —

Ἡ σύμβασις αὕτη ἐστηρίζετο ἐπὶ τῶν ἀρχαιοτέρων, τῶν κατὰ τὰ ἔτη 1319 καὶ 1321, καὶ κατέλιπε τῷ Ἀλφόνσῳ ἀναμφισβήτητον τὴν κτῆσιν τῆς Καρύστου (1). Ἀλλ' ἐπὶ τῆς πόλεως ταύτης δὲν ἐπαύσατο τοσοῦτον εὐκόλως ἐποφθαλμιῶν ὁ δῆμος τῆς Ἑνετίας· καὶ ἐν ἔτει 1331 διέταξε τὸν Βαίλον αὐτῆς μετὰ πολλῆς περισκέψεως νὰ ἐξακολουθήσῃ τὰς κατὰ τοῦ Ἀλφόνσου διαπραγματεύσεις του (2). Ἀλλ' ἐπειδὴ οὗτος δὲν συγκατένευσε εἰς πώλησιν, διετάχθη ὁ Βαῖλος ἐν 1332 νὰ καταπαύσῃ προσωρινῶς

τὴν ὑπόθεσιν (1). Ἀλλὰ καὶ αὐθις ἐν Ἰουλίῳ 1333, ἔλαβε διαταγὴν ὁ Βαῖλος Βελέλλος Κισβράνος (1333—1335) νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν εἰσέτι μὴ διακοπεῖσαν διαπραγματεύσιν (2), πάλιν ὁμῶς εἰς μάτην. Κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον, ἐν ᾧ ὁ ῥιψοκίνδυνος ἐπιτίτλος δούξ Ἀθηνῶν, κόμης Βάλθερ ΣΤ'. ὁ Βριέννιος, πρὸς ὃν ἡ Ἑνετία πάντοτε φιλικῶς προσηύχθη (3), ἀλλ' ὅν, ὡς φαίνεται, οὐδέποτε δραστηρίως ὑπεστήριξε (4), ἐξεστράτευσεν τὴν ματαιὰν ἐκείνην ἐκστρατείαν του εἰς τὴν Στερεὰν Ἑλλάδα, διωρίσθη νέος Καταλώνιος δούξ Ἀθηνῶν, Γουλιέλμος, ὁ νεώτατος υἱὸς τοῦ Βασιλέως Φρεδερίκου Β'. Ἀντὶ αὐτοῦ δὲ διώκει ἐν 1331 τὴν Ἀττικὴν, καὶ τὸ νεωστὶ προσκτηθὲν δουκάτον Νέων Πατρῶν, ὁ παρρηϊεὶς τοποτηρητὴς Νικόλαος Λάγκας. Ἀνεγνωρίσθη δὲ εἰς τὴν θέσιν ταύτην ὁ Γουλιέλμος καὶ ὑπὸ τῆς Ἑνετικῆς τὴν 15 Ὀκτ. 1332, ἐν τῇ μετὰ τῆς Σικελίας συνθήκῃ αὐτῆς (5), καὶ τὸν τίτλον τοῦτον ἐπεκύρωσεν ὁ Βασιλεὺς εἰς τὸν υἱόν του ἐν τῇ διαθήκῃ αὐτοῦ τὴν 29 Μαρτ. 1334 (6). Οὐχ ἦττον ὁμῶς διετήρησεν ὁ Ἀλφόνσος μεγίστην ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς ἐταιρίας, καὶ δι' αὐτοῦ ἠϋζάνοντο ὁσημέραι οἱ κτήσεις αὐτῶν, ἂν καὶ, κατὰ παράκλησιν τοῦ Βριεννίου, ἤδη τὴν 28 Φεβρ. 1332 ὁ πάπας ἐξέδωκεν ἀρρισμὸν κατ' αὐτῆς. Ἐν ἔτει 1333 ἡ Ἑνετία ἀνενέωσε τὴν μετ' αὐτῆς συνθήκην· συγκαταλέσει δὲ τοῦ Ἀλφόνσου, ἀνετέθη εἰς τὴν κυριάρχην αὐλήν τοῦ Μωρέως ἡ λύσις τῆς διαφορᾶς αὐτοῦ πρὸς τὴν Ἀγνὴν τὴν ἐκ Βερόνης καὶ τὸν Ἀγγολέττον Σανουδόν, διότι οὐδέτερον μέρος ἤθελε νὰ παραιτηθῇ αὐτῆς (7). Κηρυχθεῖσης δὲ τῆς αὐλῆς ὑπὲρ τούτων, ἡ Ἑνετία συνέστησεν αὐτοῦς θερμῶς τὴν 19 Δεκ. 1334 τῷ Βαίλῳ δαλλε-Κάρκερι (8), καὶ τότε ὁ Ἀλφόνσος τοῖς ἀπέδωκε, κατὰ μέρος καὶ, καὶ τὰς κτήσεις τοῦ Θωμά τοῦ ἐκ Βερόνης (9). Οὕτως ἐπαυσε ἡ ἀμφισβήτησις· τῇ δὲ 26ῃ Μαρτίου, ἡ Ἑνετία ἀπεφάσισε (10) νὰ παρατείνῃ τὴν μετὰ τῆς ἐταιρίας συνθήκην ἀπὸ τῆς 1 Μαΐου τοῦ αὐτοῦ ἔτους. Ἐν ὅσῳ ἔκτοτε οἱ Καταλώνιοι ἤρχον ἐν Ἀττικῇ, συγκρούσεις ὑπῆρξαν μετὰ τοῦ δήμου, ἀλλ' οὐδέποτε πλέον ἐκορυφώθησαν εἰς πόλεμον διαρκή. Ἐξ ἐναντίας μάλιστα ἀνενεῴτο ἡ ἀνακωχὴ συνεχῶς, καὶ συνήθως κατὰ διετίαν (11), ὡς καὶ μετὰ τῶν Παλαιολόγων

(1) Mist. T. XV. f. 13.

(2) Mist. T. XVI. f. 39.

(3) Mist. T. XV. f. 33. Commem. Lib. IV. fol. 152. Lib. V. fol. 2.

(4) Mist. T. XV. f. 44.

(5) Mist. T. XV. f. 84.

(6) Real archivio de Barcelona. Armario 30. Nr. 96, κατὰ Bofarull Los condes de Barcelona. Barcelona. 1838. 2. T. II. σ. 244.

(7) Mist. T. XVI. f. 141.

(8) Mist. T. XVI. f. 195.

(9) Ἀλλὰ τὴν Λάρμιναν φαίνεται ὅτι ἔκτοτε ἤδη προσεκτίετο ἡ Ἑνετία. Διότι τὴν 7 Φεβρ. 1335 λέγεται ὁ Τζιοβάννης Δάνδολος miles Castellanus nostrae Castri Larmenie ἐν Mist. T. XVI. f. 208.

(10) Mist. T. XVIII. f. 15.

(11) Mist. T. V. f. 93. (Ind. f. 200. Translat Baiullus de

(1) Mist. T. XIII. f. 2. (Ind. f. 206).

(2) Mist. T. XIV. f. 51. (Ind. f. 206).